

Verhalen

Lang geleden toen ik met veel bravoure in mijn pubertijd de wereld aan het verkennen was, en voor het eerst alleen ging logeren, kreeg ik van mijn moeder geen waarschuwende woorden mee. Waarschuwen hoe je te gedragen, werd tijdens het gewoon met elkander omgaan, er zachtjes in gewreven. Zij wenste mij en dat is lang zo gebleven, zelfs toen ik al getrouwd was, fijne dagen en zorg dat je een mooi verhaal mee brengt.

Vele jaren later toen ik met mijn lief, we waren al getrouwd en hadden twee kinderen, het was 1976, gingen wij naar nieuw verworven kennissen in Ierland. Met prachtig weer en een autotrip via Engeland waren we aangekomen in het stadje Mallow.

De ontvangst was geweldig en werd een gedenkwaardige belevenis. De tuin als ontvangst centrum in gericht was buiten de voor ons geplaatste stoelen aangevuld met een twintig tal zitplaatsen naar later bleek voor alle burens uit de straat bestemd waren.

Na kennismaken, de burens wisten al drie maanden dat wij bij onze kennissen zouden logeren. Dat is daar heel gewoon en gebruikelijk. De middag werd besloten met een high tea waar de Engelsen misschien wel naam maar niet aan de Ierse high Tea konden tippen.

Na de tea werd de avondsessie ingeluid met een kleiner deel van de burens, wel een kamer vol. Op gegeven moment maakten wij kennis met een fantastisch ritueel. Enkele burens gingen beurtelings verhalen voordragen in de eigen Ierse taal, het Gealic. Wij hadden als voorbereiding thuis al kennis genomen van enige legendes en sommigen werd prachtig voorgedragen,

Het is gebruikelijk dat veel Ieren deze verhalen vertellerij in ere houden en elkaar steeds weer, keer op keer, bij gezellig samenzijn vertellen.

Het zo mooi voordragen hoort bij de avondvulling en deed ons denken aan mijn oude Zeeuwse opa die bij ons logerende steeds weer, keer op keer, zijn verhalen in zijn eigen Zeeuwse taele bleef voordragen.

Ik maakte bij toeval een plattegrond tekening van een leuk oud stadje. Bij het mij eigen maken van het ontstaan van de plattegrond voorstelling die ik aan het tekenen was kwam daar in eens het fenomeen verhaal. Het lag onmiddellijk voor de tekenende hand dat dit mijn beleven van verhalen, daar aan zou gaan toevoegen. Mag ik het uitleggen.

De plattegrond was geschilderd in het jaar 1583, het tijdperk waar het voorstellen van een plattegrond waar je woonde een vervanging werd van de verhalen die men elkander vertelde over hun eigen stadje of dorpje.

De getekende of geschilderde voortelling ging het verhaal onderbouwen en gaf kleur aan eigen identiteit. De voorstellingen waren twee dimensionaal en werden versiert met beeltenis van personen of gebouwen. Daar bij de belangrijkheid van de bezitter van de voorstelling onderstreepte. De schaal was niet nauwkeurig. Wel werd de kerk getekend en enkele gebouwtjes, de lanen steegjes, de bomen en struiken. Geen straatnamen.

Verhaal en beeldvorming schoven ineen.

De uit die tijd bestaande attributen om de communicatie te verstevigen bestaat nog steeds. Musea, Googelen, Wikipediaien, wij kunnen het alles super efficiënt op ons bordje toveren. Zijn we nog in staat om elkaar het verhaal te vertellen?

Het resultaat van digitaal communiceren is niet altijd een succes gebleken in de laatste corona maanden. Zowel bij het privé elkander bezoeken, het lesgeven en ontvangen, het werken, het sporten, we missen het gewone contact.

Dat de versoepeling van de corona regels mag bijdragen tot weer elkander in het echt ontmoeten en de ons nieuw geëigende verhalen gaan vertellen met de digitale foto's. dat mag toch onze wens zijn. Waarbij aan de borrel zittend wij aan onze eigen verhalen genoeg hebben. Zorg dat je verhaal, ook van deze corona periode klaar is om in het echt te vertellen. Non Solus

Nicolaas Overbeeke

Nieuwerkerk aan den IJssel